

2016. június 3. – Péntek, Jézus szentséges szíve

Abban az időben: Jézus ezt a példabeszédet mondta: „Ha közületek valakinek száz juha van, és egy elvész belőlük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e az elveszett juh után, amíg meg nem találja? Ha megtalálta, örömeben vállára veszi, hazasiet vele, összehívja barátait és szomszédait, és azt mondja nekik: ÖrüljeteK velem, mert megtaláltam elveszett juhomat! Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Lk 15,3-7

Hol van az ember középpontja, misztériuma? Az agyban, vagy a szívben? A Szentírás szerint a szívben. Miért nem az agyban? Vajon a régiek a gondolkodást, az értelmet „lecsúszatták” a szívbe? Miért ez az alászállás? Kellott, hogy legyen valami ennek a háttérében, hiszen a régiek nem spekulatív módon helyezték az ember lényegét a szívébe, hanem valamiféle tapasztalat miatt.

A mai vizsgálatok szerint, amikor az ember úgy gondolkodik, mint egy mérnök – pusztán hideg, józan fejjel – egy problémán, akkor szinte csak az agya dolgozik. Amikor azonban olyan dolgon töri a fejét, ami az egész életéhez, vagy az életének nagyon fontos részéhez kötődik, abban a pillanatban a dolgok kezdenek szétválni. Ekkor már nem csak az agy tevékeny, hanem az embernek az érzelmi világa is, ami viszont nem csak az agyhoz kötődik. Az érzelmek érdekes reakciókat váltanak ki bennünk, lehet, hogy izzadunk, elpirulunk, egyesek dadognak. Az érzelmek tehát megjelennek a testen – testet öltenek. Ebből fakadóan, a régiek az érzelem világát fontosabbnak tartották az értelem világánál. Örömteli, ha az eszünkkel megoldunk egy feladatot. De hogy az élet útvesztőiben helyesen tudjunk eligazodni, ahhoz az érzelmeinket föl kell tudjuk dolgozni. Ha nem törődünk velük, akkor az életünket szétvetik. Éppen ezért már az Ószövetség olyan új szívről beszél, amely új módon rendezi az életünket. Az érzelmek az emberben reakciókat váltottak ki, amit aztán cselekedetek követtek. Az új szív azonban már nem egy-egy rezdülésre reagál – hol így, hol úgy –, hanem az egész valónkat ellenőrzés alatt tartja. Ez Krisztus misztériuma. Az életét átjáró érzelmi hullámokat egész lényével értelmezi.

Az emberek többsége csak az eszét használja. Engednünk kéne, hogy a szívünk újra szóhoz jusson, és ott a szívünkben kellene rendezni életünk dolgait. Persze nem ószövetségi, hanem jézusi módon. Ezért nekünk, akik Krisztusban hiszünk, a legnagyobb ajándék, hogy elkérhetjük a Szívét. Sőt könyörögnünk, imádkoznunk kell, hogy örökre adja nekünk, hogy az ő Szívével az egész valóságra reflektálva tudjuk megadni a helyes válaszokat. Olyan válaszokat, amelyek ténylegesen rendezik nemcsak a mi, hanem a környezetünk életét is.

Nem véletlen, hogy Jézus összes gondolata érzelmekkel teli. A mai evangélium sem egy spekulatív kérdést állít elénk: mit teszel, ha elveszik egy bárányod? Elmész és keresed. A hangsúly azonban a megtalálás örömén van. Összehívod barátaidat, szomszédaidat, és azt mondat nekik: örüljetelem, mert megtaláltam elveszett juhomat. A szíved hívja az embereket, hogy részt vegyene az örömdben. Jézus szíve az ő életébe hívogat minket.

Jézus nap, mint nap, olyan kérdéseket hoz közel hozzánk, amik az érzelmi világunkat, a szívünket is kérdőre vonják. Használunk kell az eszünket, de ez önmagában kevés. Kérünk kell, hogy az ő Szívével tegyük föl az igazi kérdéseket, az ő Szívével lássuk meg az életünk igazi problémáit, és az ő Szívével próbáljuk meg rendezni azokat, mert így sokkal teljesebb és tágasabb életet élhetünk.

Az Úr képes a lelkünket, a szívünket átformálni. Ez az ő Szívének igazi misztériuma. Ezt megtapasztalni, maga az örök élet.

Amen.